Daverend jubelden en lachten de kinderen. Ook de moeder lachte, maar daarna schudde ze toch eens met het hoofd.

— Doe het toch niet, Ru, zei ze ernstig, — het loopt op katjesspel uit. Je zult het zien. . . .

De kinderen gichelden. Ze werden al meer en meer overmoedig.

— Wat een malle, die vader, hè! brulde Koos.

— Ma bederft nu al de aardigheid, bromde Stientje, die net haar roode wangen had opgevuld met een appelbol.

Juul, de jongste, griste juist weer een kanjer van een richelieu weg, waar de roode gelei uitliep.

— Het is nu wel goed, hoor, zei de moeder ten slotte een beetje kribbig geworden en nam den schotel met taartjes mee naar de voorkamer.

— Hèèèè! jouwden de kinderen. . . .

— Nou eten de groote-menschen den boel op, kreesch Willy nijdig.

— Wat 'n zonde, wat 'n zonde, jammerde Stientje met een vollen mond.

— Daar heb je d'r al één om er aan te beginnen, riep Juul hard, toen zij iemand vanuit de gang de voorkamer hoorden binnenkomen en een compliment aan de moeder afsteken.

— Sst! Hou je mond wat, verbood vader, en ijlde naar de voorkamer om den gast te verwelkomen.

De kinderen tuurden hem sip na; de uitgelaten pret was voorbij, en verkeerde in volslagen ongeredderdheid, toen ma's gezicht tusschen deschuifdeuren verscheen, en de deuren werden gesloten. Door den kier zei ma niet onvriendelijk, maar ernstig:

— Nu moeten jelui je zoolang maar wat bezighouden. Saar komt bij je.

— Ach, laat ze ook maar eens gedag komen zeggen, hoorden ze vaders stem nog, maar de deuren gingen dicht.

— Nou, zei Koos schamper — noem jij dat een verjaardag? De jubilaris en de anderen vóór met de taartjes en de port, en wij hier op een droogje. . . .

Oproerig en brommerig bleven de kinderen onder de hoede van Saar bijeen, zoolang de visite bleef. Saar had er heelemaal den schrik niet in; ze deden wat hun inviel, maakten een oorverdoovend tumult, en plaagden en pijnigden elkaar; maar het gepraat van de vele gasten in de voorkamer scheen gelukkig het rumoer van de jeugd daarbinnen tamelijk wel te overstemmen.

Zoo verliepen er ruim twee uur. Dan, eindelijk werden de tusschendeuren opengeschoven, en verscheen het hoofd van den jubilaris daar temidden van een dichte wolk tabaksrook. In een oogwenk was alle leed en toorn en narigheid vergeten, en een gejuich klonk uit de kelen van de kinderen.

— Leve de dromedaris! jubelde Juul.

— Je bedoelt den jubilaris, gilde de vader.

— De dromedaris! die is góed! gierde Koos.

— En daar is de kameel! barstte Willy uit, toen de moeder binnenkwam.

Als een klit hingen de kinderen alweer aan het lichaam van den vader, en deze was juist begonnen, met vier kinderknuistjes in elk van zijn groote handen, het heele stel als een levenden mallemolen in het rond te draaien, toen de moeder, terecht bevreesd, voor een te groote uitgelatenheid van de kinderen, weer tusschenbeide kwam.

— Ru, wees om 's Hemels wil nu eens wat bedaard, vermaande zij, — ze zijn al wild genoeg. Ik houd het niet uit, dat rumoer. Het is toch al zoo druk vandaag.

— Dat is iets anders, besloot de jubilaris, — als uw gezondheid ermee gemoeid is, zwijgt alles.

En hij ontdeed zich met een rukje van de kinderen.

— Neen, nu uitscheiden, we kunnen toch wel pret hebben, zonder zoo luidruchtig te zijn.

Dat waren de kinderen van vader niet gewend. Sip keken ze hem eerst eens aan, dan liepen ze weifelend een eindje weg, gluurden nog eens schuins naar hem, alsof ze het nog eens beproeven wilden, en hij leek er ook wel ooren naar te hebben, maar toen de moeder zuchtte en over hoofdpijn klaagde, maakte de vader een eind aan zijn aarzeling.

— Stil nu, bengels, viel hij ineens uit, — je moeder kan niet tegen die drukte.

Terwijl de feesttafel gedekt werd, — anders het heerlijkste uur van een verjaardag, — liepen de kinderen baloorig en zanikerig rond; ze waren heelemaal in de war door vaders optreden.

Bezorgd keek deze zijn vrouw eens aan.

— Ik zal toch eens om den dokter sturen, Mies, zei hij vriendelijk, — want die hoofdpijn altijd den laatsten tijd is toch niet goed. . . .

Glimlachend wees ze zijn aanbod af. — Welneen, suste ze hem, — ik ben heel goed, als het maar niet zoo'n vreeselijke soeza in huis is. . . .

De stemming van den vader, was door zijn bezorgdheid voor moeders gezondheid, heelemaal omgekeerd. Hij deed nurksch, en sprak nauwelijks tot de kinderen. Zwijgend stapte hij heen en weer door de huiskamer.

Ineens bemerkte hij, dat Juul in het voorvertrek bezig was de restjes uit de port-glazen te drinken. In het gewone doen had zoo iets hem dol en dol vermaakt, maar nu werd hij boos.

— Wat doe je daar, vlegel? riep hij hem toe.

— Niets, lachte Juul, die wel wist dat hij bij vader een potje breken kon.

— Moet je me nog uitlachen ook, aap, schreeuwde hij toornig, en hij nam den jongen over de knie, en gaf hem een flink pak voor den broek. Juul schreeuwde als een mager varken.

— Naar boven, naar je slaapkamer, gebood de jubilaris.

Snikkend droop Juul af.

De andere kinderen zaten met verschrikte oogen bijeen, en durfden niet kikken. De stemming in de huiskamer was ellendig geworden. Zwijgend gingen allen aan tafel.

Met een beteekenisvollen blik keek moeder nu vader aan: ze bedoelde zoo iets van: overdrijf nu niet.

Ineens ging de deur open, en daar verscheen de kleine Juul weer: Ik heb nog niet gegeten, vader, zei zijn heldere stemmetje.

De drie andere kinderen barstten in gelach uit, maar nu werd de jubilaris eerst recht driftig.

— Brutale vlegels, riep hij opgewonden, — allemaal naar boven, en gauw ook!

Bedremmeld gingen de kinderen de kamer uit. Ze waren kapot van den schrik om vader, die nooit zóó iets tegen hen bestaan had. — Maar, man, wat scheelt je? zei de moeder, — zóó ben je nog nooit opgetreden tegen de kinderen.

— Je zegt toch, dat ze je hinderen, verweerde hij zich, — die hoofdpijn van je den laatsten tijd, en dat klagen over je rug, en je bent zoo bleek. . . . Ik maak me er vreeselijk bezorgd over.

— Maar je hoeft toch niet zoo zenuwachtig te doen. . . .

— Goed, ja, best, ik ben zenuwachtig, maar dat komt uit bezorgdheid voor jouw gezondheid. . . .

— Maar jouw zenuwachtigheid is nog slechter voor mijn gezondheid dan de herrie van de kinderen. — Je bent veel te hard van stal geloopen, hoor. Laat ze maar weer beneden komen.

— Dat kan ik niet meer doen. Zóóveel weet ik nog wel van paedagogie af, dat ik daar niet op terugkomen kan. . . .

— Waarom niet? lachte de moeder.

— Wel. . . . eh. . . . dan maak ik een bespottelijk figuur.

— En nù dan? lachte ze.

Even was hij wat verward. Dan lachte hij met haar mee.

— Je hebt gelijk, als altijd. Vooruit, dan maar weer naar beneden, vooruit. — Je moet het met een beetje tact doen.

— Laat dat maar aan mij over.

De moeder lachte.

De vader lachte.

Hij ging de gang in. — Jongens, riep hij aan de trap. — jongens, kom beneden. Ik ben maar één jarig.

De kinderen kwamen aanrennen. Door huntranen lachten ze.

En de vader en moeder lachten. —

— Zoo, en nu wat kalmer dan daareven, hoor, zei ma. . .

De stemming aan tafel was al heel spoedig weer even genoeglijk als vóór den middag. De jubilaris was alweer niet minder luidruchtig dan de kinderen. Elk oogenblik had hij een dwazen inval, waarom de kinderen het uitbalkten, en dan telkens ook weer trachtte hij het door hemzelf gewekt tumult te bezweren door op de moeder te wijzen.

— Denk erom, dat ma niet tegen die herrie kan.

De moeder vond dat eigenlijk wel wat vervelend. Haar hoofdpijn was wel verergerd, maar voor geen geld van de wereld had ze dit bekend uit vrees, dat één klacht van haar de onstuimige vroolijkheid van Ru zou doen omslaan in de ijselijkste driftbuien tegen de kinderen. En zoo zat ze maar stil erbij, wel bleek, en zonder veel eetlust; de hoofdpijn verergerde nog van het rumoer om haar heen, maar ze klaagde niet; geen woord van verbieden of berispen, ook niet eens een verzoek om wat kalmer te zijn, kwam meer over haar lippen.

En aldoor verergerde het rumoer, aldoor werden de kinderen luidruchtiger, voortgezweept door vaders eigen zenuwachtige drukke vroolijkheid, en telkenmale onderbrak de vader even het luide gelach en gepraat en geschreeuw om zich tot de moeder te wenden met de bezorgde vraag „hoe het nu met haar was."

Dan zwegen de kinderen heel even, en onveranderlijk klonk het dan van den mond der goede vrouw: O, dat gáát wel weer.

En met luidruchtigheid werd de even onderbroken pret dan hervat.

Eindelijk was het voor de kinderen tijd om naar bed te gaan. Tot slot had de jubilaris, naar het oude voorbeeld der parterre-acrobaten, een krachtpatserstand vertoond met twee kinderen op de heupen en twee op de schouders. En na deze apotheose gingen de kinderen, zij het dan ook na nog een kleinen onderlingen veldslag, afscheid nemen van de ouders.

Toen ze de kamer uit waren, had de jubilaris even een trek van weemoed op het roodgestoeide gezicht; met een wat verwezen blik als iemand, die uit een heerlijken droom

DUURTE-BETOOGINGEN TE AMSTERDAM.

Onder leiding van den Revolutionnair-Socialistischen Vrouwenbond hebben de Amsterdamsche arbeidersvrouwen een demonstratie gehouden voor een betere distributie van levensmiddelen en brandstoffen. Op sommige plaatsen kwam het tusschen de politie en de demonstranten tot botsingen. Op onze foto ziet men het volk verzameld rond een der betoogers, die het toespreekt.